

stoupili jako spoludlužníci, takže jde o kumulativní převzetí dluhu (§§ 1405, 1406, 1407 obč. zák.), a hledíc k § 1407 obč. zák. má jejich závazek základ v tomtéž právním titulu jako závazek firmy F. M. a Boženy H. Není proto pochyby, že by společná žaloba na zaplacení oněch pohledávek proti všem dlužníkům byla přípustná, poněvadž i kdyby nešlo o tentýž skutkový a právní důvod (§ 11 čís. 1 c. ř. s.), jde přece o podstatně stejnorodý právní a skutkový důvod (§ 11 čís. 2 c. ř. s.). V konkursním řízení nejde ovšem o výrok, že žalovaní jsou povinni platiti, nýbrž i o zjištění, zpeněžení a rozvrh jmění úpadců mezi věřitele. Ale i s tohoto hlediska není v souzeném případě překážky. Neboť jmění úpadců jest z velké části společné a veškeré jmění úpadců jest zatíženo oddělným právem bank a vyčerpává, když ne plně, tak aspoň z převážné části celý majetek všech úpadců patřící do konkursní podstaty, takže zjištění a zpeněžení majetku lze výhodněji provésti společně a lze výhodněji zjistiti, mnoho-li z něho připadne do všeobecné konkursní podstaty (§ 51, odst. 2 konk. ř.) přesto, že snad kromě převážného oddělného práva bank jest jmění jednotlivců různě zatíženo. To není také překážkou, aby každý z úpadců předložil samostatný seznam jmění (§ 100 konk. ř.) a by správce konkursní podstaty nemohl přezkoumati jednotlivé předložené bilance (§ 100 čís. 3 konk. ř.), i kdyby vznikly rozpory mezi jednotlivými úpadci, neboť společný správce konkursní podstaty, zasvěcený do právních poměrů všech úpadců, může si snáze opatřiti skutkový podklad pro rozuzlení těchto rozporů. Hospodárnost konkursního řízení proto přímo vyžaduje soustředění správy konkursní podstaty v jedné rukou. Vydání společné vyhlášky o prohlášení konkursu o všech úpadcích není na závadu tomu, aby se vedlo řízení o jednotlivých úpadcích zvlášť, když by stav věci toho vyžadoval, zejména naskytne-li se zvláštní příčina nebo důvod k rozdělení řízení podle § 188 c. ř. s. a § 188 konk. ř. Tím také není řečeno, že konkursní soud musí čekat s vyřízením návrhu na vyhlášení konkursu, až bude věc zralá k rozhodnutí stran všech úpadců, a že by nesměl vyřídit návrh stran jednotlivého úpadce samostatně.

Čís. 15657.

Ustanovení předpisů Elektrotechnického svazu čs., že vedení na budovách, střeších a železných konstrukcích mají býti zařízena tak, aby nahodilé dotknutí při normálním používání těchto staveb nebylo možné, jest vykládati jako všeobecnou bezpečnostní normu beze zřetele na výši upevnění elektrických drátů.

Práce na žlabu u střechy jest normálním použitím stavby.

Elektrárna ručí za opominutí shora uvedených opatření při elektrickém vedení.

(Rozh. ze dne 3. prosince 1936, Rv I 1473/34.)

Manžel žalobkynin přidělovaje okapový žlab na domě byl usmrcen tím způsobem, že se při práci dotkl neisolovaných drátů elektrického vedení žalované, jež byly připevněny nad domovními dveřmi ve výši

3 m 25 cm nad zemí a vedly šikmo přes ulici ke sloupu na druhé straně, na němž jsou upevněny ve výši 8 m. Tvrdíc, že vedení drátů odporovalo předpisům o tom vydaným, domáhá se na žalované elektrárně náhrady škody podle § 1327 obč. zák. Nižší soudy neuznaly žalobní nárok důvodem po právu.

Nejvyšší soud uznal žalobní nárok důvodem po právu polovinou.

D ů v o d y:

Přípevnění elektrického vedení ve výši 3 m 25 cm nad zemí, t. j. nad domovními dveřmi a přímo pod okapovým žlabem, neodpovídá předpisům, jichž bylo v tomto případě použito. Podle § 11125 předpisů Elektrotechnického svazu československého musí všechna vedení, která přepínají volně přístupné prostory, dále ta, jež vedou podél veřejné cesty, býti nejméně 5 m nad zemí, jde-li však o cesty, po nichž jezdí povozy, musí vzdálenost od země činiti nejméně 6 m. Volná vedení a odbočky nízkého napětí však na málo frekventovaných místech, jež nejsou přístupná povozům a veřejnosti a kde v žádném případě nehrozí nebezpečí ohně (na příklad v soukromých zahradách) mají býti nejméně 3 m nad zemí; na budovách, střeších a železných konstrukcích mají býti vedení tak zařízena, aby nahodilé dotknutí při normálním používání těchto staveb nebylo možné. Nižší soudy pokládaly umístění elektrického vedení ve výši 3 m 25 cm za dostatečné, poněvadž měly zato, že vchod do domu a soukromá zahrada před domem jsou místa málo frekventovaná a povozům nepřístupná. Avšak zahrada a její plot jsou ve skutečnosti před domem přerušeny, z čehož se podává, že před domovními dveřmi je volné místo na soukromém pozemku, jež tvoří spojení mezi ulicí a vchodem do domu. Nestačí, že toto místo není přístupné povozům a že je snad málo frekventované; musilo by býti vůbec veřejnosti nepřístupné, aby ospravedlňovalo umístění elektrického vedení výjimečně ve výši menší než 5 m. K tomu však přistupuje ještě, že není vyhověno ani dalšímu předpisu, že vedení na budovách, střeších a železných konstrukcích má býti zařízeno tak, aby i nahodilé dotknutí při normálním používání těchto staveb nebylo možné. Tento předpis nelze vztahovati pouze na případy, v nichž je umístění vedení ve výši 3 m přípustné, nýbrž jest vykládati jako všeobecnou bezpečnostní normu beze zřetele na výši upevnění elektrických drátů. Nerozhodný jest proto poukaz nižších stolic na to, že manžel žalobkynin mohl s delším žebříkem dosáhnouti i vyššího vedení. Nižší soudy vycházejí také z názoru, že normálním používáním stavby dlužno rozuměti jen obvyklé používání budov a nikoli úkoly zvláštní, jako jsou oprava žlabu a vůbec úkony, které se provádějí v nepravdelných mezidobích, k nimž je třeba zvláštních zařízení a pomůcek. Nesprávnost tohoto výkladu vyplývá již z toho, že citované ustanovení jedná také o umístění elektrického vedení na střeších, jichž se zpravidla bez zvláštních zařízení nepoužívá. Práce na žlabu u střechy nelze považovati za něco nenormálního, vždyť může — třeba nepravdelně — nastati potřeba jeho čištění nebo opravy, jako tomu bylo v projednávaném případě. Sporné vedení však nebylo tak zařízeno, aby i nahodilé jeho dotknutí nebylo možné. Nerozhodné pro

tento spor jest, zdali zařízení bylo úředně schváleno, neboť podle § 12003 předpisů Elektrotechnického svazu československého byla žalovaná strana povinna přizpůsobiti i stará zařízení novým předpisům, měla-li zařízení ta vady ohrožující zdraví neb život. Žalobkyně vyvozuje tedy svůj nárok na náhradu škody z bezprávného opominutí žalované strany. Opominutí kromě obligačního poměru, v němž ani žalobkyně, ani její manžel se žalovanou nebyli, jest bezprávným jen tehdy, je-li tu podle zákona povinnost k pozitivnímu jednání; stačí ovšem, ukládá-li tuto povinnost zákon všeobecný, vztahující se ke všem případům, na něž zákonodárce rozumně mohl pomýšleti. Tu pak zakazují §§ 335, 431 tr. z. jakékoli jednání neb opominutí, o němž jednající již podle přirozených následků, jež každý snadno může poznati, nebo podle svého stavu, úřadu, svého povolání, své živnosti, svého zaměstnání nebo vůbec podle svých zvláštních poměrů může seznati, že se jím může způsobiti nebo zvětšiti nebezpečí pro život, zdraví nebo tělesnou bezpečnost lidí. Tomuto zákonnému zákazu odpovídá zákonný závazek k pozitivnímu jednání, povinnost, by se každý rozumný člověk zachoval tak, by z jeho jednání nebo opominutí nevzešlo takovéto předvídatelné nebezpečí. Tato právní zásada však dochází výrazu i v § 1297 obč. zák., neboť nedopatření zmíněného rázu zavazuje k náhradě škody. Ale i za nahodilou škodu se ručí podle § 1311 obč. zák., poněvadž předpisy §§ 335, 431 tr. zák. jsou zákonem, kterým má býti zabráněno i nahodilému poškození (rozh. čís. 11509 Sb. n. s.). Žalovaná odpovídá proto žalobkyni za škodu vzniklou z uvedeného bezprávného opominutí. Nižší soudy však rozpoznaly správně, že také František K. sám má vinu na škodlivé události. Stačí po této stránce poukázati na to, že jako opatrný odborník nesměl se spoléhati na ujištění cizí osoby, nýbrž bylo jeho věcí, aby před provedením práce v blízkosti volného elektrického vedení dal elektrický proud vypojití. Ježto tak neučinil, jest v tom spatřovati jeho spoluzavinění. Poměr jeho viny k zavinění žalované strany je přibližně stejný, pročež poškozený hradí škodu se škůdcem rovným dílem (§ 1304 obč. zák.).

Čís. 15658.

Pracovní soud nemůže rozhodnouti o pohledávce k započtení namítané, nejde-li o pohledávku, o níž rozhodovati jest povolán výlučně pracovní soud podle zákona o pracovních soudech.

(Rozh. ze dne 3. prosince 1936, Rv I 1816/36.)

Proti žalobě na náhradu odměny z pracovního poměru podané u pracovního soudu namítlo žalované družstvo započtením pohledávku za zboží dodané žalovaným žalobkyninu manželovi, kterýžto dluh žalobkyně proti žalovanému převzala. P r v ý s o u d uznal podle žaloby. O d v o l a c í s o u d vyhověl částečně odvolání potud, že nepřisoudil určitou zažalovanou částku žalobkyni jen proto, že žalovanému družstvu přísluší vzájemná pohledávka k započtení namítaná ve výši zažalovanou částku převyšující.